

Söndagen efter nyår

Tom Hardts postilla, första årgången

Predikotext: Matt. 3:13-17

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags predikoämne ”Dopet” är ingen otillåten utvidgning av dagens evangelium om Jesu dop genom d.h. Johannes Döparen i floden Jordan. Detta Jesu dop är nämligen just ”Dopet”, vårt dop, som vi bekänner med trosbekännelsens ord i mässan: ”Jag bekänner ett enda dop, till syndernas förlåtelse”. Det är inget särskilt arrangemang för Jesus utan hämtar tvärtom hela sin innebörd, sin tyngd och sitt värde för oss genom att vara det vanliga dopet, katekesens dop, vårt dop. Det hör vi eftertryckligt utläggas av d.h. Johannes Döparen i hans protesterande ord: ”Jag behöver döpas av dig, och du kommer till mig”. När d.h. Johannes Döparen vill hindra Jesu dop, är det just därför att dopet vid Jordan är ett dop för syndare, ett dop till syndernas förlåtelse, ett bättringens dop, som ingalunda passar till den ende helige och rene, till honom ”vilken skolem jag icke är värdig att upplösa” (Joh. 1:27), som var ”förr än jag” (Joh. 1:30) som Faderns enfödde Son av evighet. Helt riktigt ser d.h. Johannes Döparen det anstötliga, det motsägelsefulla, det omöjliga i att låta Israels Helige, den trefalt Helige, besudlas av det vatten, i vilket syndare i mängd och av alla de slag nedstigit. Ändå är det just detta anstötliga, som Jesus begär, när han säger: ”Låt det nu ske; ty det höves oss att uppfylla all rättfärdighet”. Guds rikets rättfärdighet, trons rättfärdighet, vår tillräknade rättfärdighet, måste uppfyllas, förverkligas och framskapas genom att Jesus som vår ställföreträdare går in som syndare bland syndare under vår dom. Han nedstiger i Jordans vatten som i ett dödsdop, ja, ”jag har kommit i djupa vatten, och svallet vill fördränka mig” (Ps. 69:3). Omedelbart före dagens evangelium väller denna dom fram i orden om ”en eld som icke utsläcks” (Matt. 3:12), om Guds vrede över syndare, och det är till avvärjande av denna dom, som Jesus görs till syndare, ja, ”den som icke visste av någon synd, honom

har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bli rättfärdighet från Gud” (2 Kor. 5:21).

Hela denna salighet, hela denna trons rättfärdighet, tas bort ur dagens evangelium, om dess dop inte är vårt eget dop, syndares dop, ”Dopet” rätt och slätt. När återigen Jesus står där som syndares ställföreträdare, får vårt dop sin fulla härlighet som fyllt av Jesu rättfärdighet, som Guds mötesplats med syndare. Ja, nu står det klart, varför vi just i Jesu dop möter den klaraste, mest entydiga och överväldigande uppenbarelsen av Den Allrasaligaste Trefaldighetens tre personer, Fadern, Sonen och Den Helige Ande. Just här i Jesu döpelse med vårt dop, i hans ställföreträdarskap, vill Gud träda fram i sin fulla självmeddelelse, i sin obeslöjade uppenbarelse, varigenom vi skådar honom sådan han är. Det är en uppenbarelse, som Jesus fasthåller, när han vid himmelsfärden befäller oss dopet just ”i Faderns och Sonens och Den Helige Andes namn” (Matt. 28:19). ”Bättringens döpelse till syndernas förlåtelse” är för alla tider ett dop genomträngt och genomglödgat av Den Heliga Treenighetens väsen, av den ena gudomens närvaro, av de tre gudomspersonernas nåderika handlande med den, som döps. Härom säger vi så:

I. vi mottager i dopet segern över synden, döden och djävulen,

II. vi mottager i dopet Den Heliga Treenighetens närvaro,

III. vi mottager i dopet uppdraget att bekänna dess härlighet.

I. Vi mottager i dopet segern över synden, döden och djävulen.

Det dop, som hämtar sin kraft av Jesu dop, av hans nedstigande till syndare och syndares dop, är det dop, som vi i katekesen bekänner så: ”dopet

verkar syndernas förlåtelse, frälsar från döden och djävulen och giver evig salighet åt alla dem som sätta tro till Guds ord och löften". Där otron bara ser vattendroppar, en yttre ceremoni, något jordiskt ringa och obetydligt, ser tron Jesu rättfärdighetskrud, löftet om de rättfärdigas uppståndelse till evigt liv, makten att förtrampa Satan och all hans härsmakt. Det är därför som episteln i dag talar om hur Gud frälst oss "genom ett bad till ny födelse och förnyelse i Den Helige Ande". Liksom evighetens Herre möter oss i julen som ett fattigt barn, låter han sin frälsning möta oss i detta sakraments ringa yttre gestalt, så ofta hånad av from och ofrom otro. Tron åter fröjdar sig åt ordet "bad till ny födelse" och lär oss jubla vårt "Jag är döpt!".

II. Vi mottager i dopet Den Heliga Treenighetens närvaro.

Som en bländande, himmelsk uppenbarelse skänker oss dagens evangelium Faderns ord till Sonen: "Denne är min älskade son, i vilken jag har funnit behag" och Faderns gåva till Sonen: "han såg Guds Ande sänka sig ned såsom en duva och komma över honom". Fadern utropar Sonen som född av Faderns väsen, som Gud behaglig i sitt ställföreträdarskap för oss och utgjuter över hans mandom Anden från Gudomens djup. Denne

treenige Gud, En-i-Tre och Tre-i-En, är aldrig skild från sitt heliga dop och från sitt uttalade namn utan är i varje dop ännu i denna dag den handlande, närvarande och pånyttfödande Guden. Där tron griper om trons underbara gåva, vilar närvaron också i oss, som tror.

III. Vi mottager i dopet uppdraget att bekänna dess härlighet.

Vår kristna tro är något, som måste predikas och bekännas, alldeles som det heter om d.h. Johannes Döparen: "Han gick åstad och predikade i hela trakten omkring Jordan bättringens döpelse till syndernas förlåtelse" (Luk. 3:3). Dopet skall predikas. Dopet skall bekännas. Det är därför som S:t Paulus i sina brev oväntat kan föra in läsarna på dopets gåva, som i de mest oväntade sammanhang tillmäts betydelse för de kristnas andliga liv. Så är dopets betydelse inte uttömd genom att vi slår fast, att barnen i dopet föds på nytt och befrias ur djävulens våld. Dopet måste predikas för alla åldrar, vid alla tillfällen och på alla platser. Till sådant tal lösgörs vår tunga i dopet, och till detta är vi förpliktigade genom ordet: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och Den Helige Andes namn" (Matt. 28:19).

Amen.